

Viața veșnică în epistolele pauline

Romani 5.17,18; 6.4; 8.2,10,11; 2 Corinteni 4.10,11; 5.4,15;
Galateni 2.20; Efeseni 1.4,5; 2.6; Filipeni 1.21; Coloseni
2.11-13; 3.1-4

William Kelly

© www.bibelstudium.de, Online începând de la: 25.09.2018, Actualizat: 25.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Locuri biblice: Romani 5.17,18; 6.4; 8.2,10,11; 2 Corinteni 4.10,11; 5.4,15; Galateni 2.20; Efeseni 1.4,5; 2.6; Filipeni 1.21; Coloseni 2.11-13; 3.1-4

În epistola către Romani

Nu era misiunea lui Pavel să scrie credincioșilor despre darul vieții veșnice. În această epistolă sunt prezentate detaliat dreptatea și planurile lui Dumnezeu, la baza cărora stă lucrarea lui Hristos, cărora învierea și înălțarea Sa la cer le dă un caracter ceresc și care în cele din urmă vor fi încununat prin venirea Sa. De aceea el vorbește despre viața veșnică la sfârșit (Romani 2.7; 5.21; 6.22).

Totuși el vorbește nu numai despre domnia în viață, ci și despre îndreptățirea vieții (Romani 5.17-18), o expresie remarcabilă și un privilegiu minunat, pe care creștinul îl poate savura deja astăzi. Este nu numai viața »veșnică«, ci viață în înviere și în putere. Justificarea prin sângele Său rezolvă problema păcatelor noastre, justificarea prin viața Sa de înviere merge mai departe și rezolvă problema păcatului (a păcatului în carne, nu a răului practicat de noi, ci a eului nostru rău) în El, Cel mort și înviat. De aceea în Romani 6.4 suntem solicitați »să umblăm în înnoirea vieții«. Aceasta se referă foarte sigur nu la umblarea noastră cu Hristos, când vom fi în glorie, ci la umblarea noastră aici pe pământ. Însă aceasta are ca premisă, că viața lui Hristos este acum a noastră ca și atunci când totul va fi desăvârșit. Nu este nimic altceva decât viața veșnică. Și așa cum Hristos a înviat și trăiește pentru Dumnezeu, tot așa și noi să ne ținem morți față de păcat, dar vii pentru Dumnezeu în Hristos Isus.

Moartea și învierea Sa au o așa valoare, că Romani 7 poate spune, că dacă noi am fi evreu din evrei, am fost »făcuți morți față de lege, prin trupul lui Hristos, ca să fim ai Altuia, care a fost înviat dintre morți, ca să aducem rod lui Dumnezeu« - un rezultat, care fără viață, fără viața veșnică nu ar fi posibil.

Tot așa spune Romani 8.2, că legea (nu a lui Moise, ci a) »Duhului de viață în Hristos« (compară cu Ioan 20.22) m-a eliberat de legea păcatului și a morții. Este viața Sa de înviere dăruită nouă, forma în care El dă fiecărui credincios viața veșnică. Conlucrarea Duhului Sfânt în această viață este accentuată clar, și prin aceasta, ceea ce este acum este clar diferențiat de desăvârșirea lucrării Sale, când trupul va fi adus la viață (Romani 8.10,11).

În prima epistolă către Corinteni

În 1 Corinteni 9 și 1 Corinteni 10 este scris spre atenționarea noastră despre pericolul puterii fără viață. Tema străbate chiar întreaga epistolă. În epistola a doua aceasta devine mai clar (2 Corinteni 2.16; 3.6). După aceea suntem solicitați în 2 Corinteni 4.10,11, să purtăm »întotdeauna în trup omorârea lui Isus, pentru ca și viața lui Isus să fie arătată în trupul nostru; pentru că noi, cei care trăim, întotdeauna suntem dați morții datorită lui Isus, pentru ca și viața lui Isus să fie arătată în carnea noastră cea muritoare.« Se poate exprima mai clar, că credinciosul are deja acum viața Sa, viața veșnică, chiar dacă trupul nostru este încă muritor și așteaptă »învierea« (nu numai „prin”, ci) cu Isus (2 Corinteni 4.14)? Acest triumf este asupra morții (»ceea ce este muritor va fi înghițit de viață«; 2 Corinteni 5.4). Și la ce viață se

referă 2 Corinteni 5.15 în aceia »care trăiesc«, în contrast cu aceasta, că »toți au murit«? Nu este aceasta viața veșnică și viața din belșug? Și nu este ea aici și acum? »De aceea, dacă cineva este în Hristos, este o creație nouă«. Ce ar putea fi mai clar? Trebuie să fi deja împietrit, ca să tăgăduiești, că aceasta se referă la timpul actual, numai pentru că împlinirea desăvârșită va avea loc abia la venirea lui Hristos; sau să tăgăduiești că noi »avem această comoară« (2 Corinteni 4.7), numai pentru faptul că ea este »în vase de lut«.

În epistola către Galateni

Epistola către Galateni nu vorbește o altă limbă. În ce fel a fost revelat Fiul lui Dumnezeu în Saul din Tars, atunci când el a fost chemat (Galateni 1.16), dacă nu ca viață – Hristos viața noastră? Tot așa spune apostolul în Galateni 2.20: »Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine; și ceea ce trăiesc acum în carne, trăiesc prin credință, aceea în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine.« Se poate îndoii vreun credincios, că această viață este viața veșnică? În Galateni 5.25 se spune: »Dacă trăim prin Duhul, să și umblăm prin Duhul.« Poate cineva să fie așa de îndrăzneț să despartă aceasta de Hristos sau să tăgăduiască, că viața veșnică este astăzi?

În epistola către Efeseni

În epistola către Efeseni suntem văzuți ca aceia care sunt binecuvântați cu tot felul de binecuvântări spirituale în locurile cerești în Hristos. Nu avem noi acum o natură nouă, sfântă și fără cusur în dragoste, corespunzând planului lui Dumnezeu (Efeseni 1.4-5)? Hotărârea mai dinainte a înfierii sau adoptării este ea exclusiv viitoare? Poate exista vreuna din ele fără viața veșnică? Capitolul 2 respinge categoric astfel de gânduri și vestește, că Dumnezeu, care este bogat în îndurare, din pricina multei Sale dragoste față de noi, pe noi, care eram morți în păcate și greșeli, ne-a adus la viață – cu Hristos – și ne-a înviat împreună cu El și ne-a așezat în locurile cerești în Hristos (Efeseni 2.6). De ce poate fi această viață depășită? Este clar un privilegiu actual, despre care nu se poate spune nici despre credincioșii din Vechiul Testament și nici despre credincioșii din Împărăția de o mie de ani că îl au. Este viață veșnică, dar chiar mai mult. Este adevărul paulinic, care i-a fost dat prin inspirația Duhului lui Hristos, nu numai despre a da viață, despre care vorbește Ioan ca despre o realitate care aparține în totalitate timpului actual, ci despre Hristos, înviat dintre morți, și despre credincios, care a fost făcut deja viu și înviat împreună cu El și așezat în El – așa cum știm din alte locuri – și care așteaptă să șadă împreună cu El, când va fi transformat la venirea Sa.

»Un om nou« (Efeseni 2.15) presupune existența vieții și a unei poziții privilegiate deja astăzi. Același lucru este valabil pentru locuirea lui Hristos prin credință în inimile noastre și pentru priceperea spirituală și pentru cunoașterea dragostei Sale, care întrece orice cunoștință (Efeseni 3). Același lucru este valabil și pentru solicitarea de a umbla corespunzător acestei chemări minunate a lui Dumnezeu (Efeseni 4), nu numai de unul singur, ci și în comun, prin aceea că ne-am îmbrăcat cu omul nou și ne-am dezbrăcat de omul vechi. Același lucru este valabil în Efeseni 5, când noi ca și copiii preaiubiți trebuie să fim imitatori ai lui Dumnezeu și să umblăm în dragoste, așa cum Hristos ne-a iubit, și ca și copii ai luminii și nu ca niște neînțelepți, ci ca înțelepți, înțelegând care este voia Domnului – la toate acestea viața este

premise.

În epistola către Filipeni

Filipenilor le scrie Pavel despre practica creștină. »Pentru mine a trăi este Hristos și a muri este un câștig« (Filipeni 1.21). Cum să fie viața pentru noi Hristos, fără să ai pe Hristos ca viață a noastră – și aceasta incontestabil ca viață veșnică? Așa după cum credința în El era mijlocul pentru aceasta, tot așa umplerea lor cu roada neprihănirii (Filipeni 1.11) și suferința lor pentru El (Filipeni 1.29) nu puteau să fie fără realitatea existentă. Să predici pe Hristos din duh de invidie și ceartă se poate face ușor fără viață, dar fără viață nu se poate prezenta Cuvântul fără a fi în starea de copii ai lui Dumnezeu fără cusur și curați sau prin lepădare de sine să glorifici pe Hristos sau să înveți să te mulțumești cu ce ai.

În epistola către Coloseni

În epistola către Coloseni viața în Hristos este pretutindeni nu la suprafață. Pavel nu a încetat să se roage, ca noi să umblăm în chip vrednic de Domnul, în toate plăcuți, aducând roadă și crescând; foarte sigur nu fără viață. De aceea și mulțumirea adusă Tatălui, care ne-a făcut capabili pentru moștenirea sfinților în lumină (Coloseni 1). Însă în capitolul 2 devine și mai clar. Cum să umble ei în Hristos, pe care L-au primit deja, fără să aibă viața în Hristos? Pe când noi eram morți în greșelile noastre și în firea noastră necircumcisă, Dumnezeu ne-a adus la viață cu Hristos, prin aceea că El a iertat toate greșelile noastre și ne-a înviat împreună cu El. Aceasta înseamnă nu numai viața veșnică, ci înseamnă să ai viața Sa, în forma cea mai înaltă și în legătura cea mai strânsă cu El. Așa se spune și în capitolul 3, că ei, ca unii care au înviat împreună cu Hristos, să caute ce este sus, și să nu se gândească la ceea ce este pe pământ. »Căci voi ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Când se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă.« Dar tot așa El este deja acum viața noastră, chiar dacă nu este așa de deplin cum va fi atunci.

În restul scrisorilor paulinice

Nu este necesar să căutăm dovezi asemănătoare în scrisorile către Tesaloniceni, Evrei și în cele adresate lui Timotei, Tit și Filimon. Pretutindeni este premisa, că toți posedă viața veșnică, cu excepția mărturisitorilor de formă. Nu vrem să forțăm solicitarea din 1 Timotei 6.12: »Apucă viața veșnică«, sau în versetul 19: »adevărata viață«, în contrast cu lucrurile care sunt așa de ispititoare pentru carne. Aici înaintea privirii stă finalul minunat. Dar aceia, care nu au pe Hristos ca viață a lor, vor obosi în facerea binelui, ei sunt morți, în timp ce trăiesc. Însă 2 Timotei 1.1 se pare că se aseamănă cu felul de prezentare al lui Ioan referitor la viața în Hristos, care a fost adusă acum la lumină prin Evanghelie. Și la compararea cu Tit 1.2 și Tit 3.7 vedem diferența între speranța creștină și speranța iudaică.

Tradus de la: [Das ewige Leben \(4\) In den paulinischen Briefen](#)

Extras din cartea „F.E.R. Heterodox on Life Eternal“ de William Kelly

Viața veșnică în epistolele pauline

William Kelly

*Romani 5.17,18; 6.4; 8.2,10,11; 2 Corinteni 4.10,11; 5.4,15; Galateni 2.20; Efeseni 1.4,5;
2.6; Filipeni 1.21; Coloseni 2.11-13; 3.1-4*

Traducere: Ion Simionescu